

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 9.4.2014 r.
COM(2014) 212 final

2014/0120 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2014) 123 final}

{SWD(2014) 124 final}

{SWD(2014) 125 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Poprawa otoczenia biznesu w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw, a w szczególności MŚP, która jest jednym z głównych priorytetów dziesięcioletniej strategii UE „Europa 2020”¹, ułatwia prowadzenie działalności gospodarczej. Szereg działań istotnych dla MŚP określono w komunikacie „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji”², będącym jedną z siedmiu inicjatyw przewodnich strategii „Europa 2020”. Przegląd programu „Small Business Act” dla Europy³ oraz Akt o jednolitym rynku⁴ i Akt o jednolitym rynku II⁵ również obejmują działania służące poprawie dostępu do finansowania i dalszemu ograniczeniu kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w Europie.

Prowadzenie działalności transgranicznej wiąże się dla przedsiębiorstw z trudnościami i kosztami, przez co jedynie niewielka liczba MŚP inwestuje za granicą. Przyczyny takiej sytuacji obejmują różnicowanie przepisów krajowych, w szczególności różnice w krajowych przepisach w zakresie prawa spółek, oraz brak zaufania do spółek zagranicznych wśród klientów i partnerów handlowych. Aby rozwiązać problem braku zaufania, przedsiębiorstwa często zakładają spółki zależne w innych państwach członkowskich. Zaletą takiego rozwiązania jest możliwość oferowania klientom marki i reputacji spółki dominującej, przy jednoczesnym zapewnieniu im bezpieczeństwa, jakie daje prowadzenie interesów z przedsiębiorstwem posiadającym status prawny przedsiębiorstwa krajowego, a nie zagranicznego. Z założeniem spółki za granicą wiąże się między innymi koszty spełnienia wymogów prawnych i administracyjnych obowiązujących w innych państwach, które często różnią się od wymogów, do których przedsiębiorstwa przywykły w kraju pochodzenia. Koszty te (obejmujące dodatkowe koszty niezbędnego doradztwa prawnego i tłumaczenia) są zwykle szczególnie wysokie dla grup kapitałowych, ponieważ każda spółka dominująca, zwłaszcza dominujące MŚP, musi obecnie spełniać różne wymogi w odniesieniu do każdego państwa, w którym pragnie założyć spółkę zależną.

Europejskie małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) mają do odegrania zasadniczą rolę we wzmacnianiu gospodarki UE. W dalszym ciągu napotykają one jednak szereg przeszkód, które utrudniają im pełny rozwój na rynku wewnętrznym i w związku z tym uniemożliwiają im wniesienie pełnego potencjalnego wkładu w gospodarkę UE.

Komisja Europejska podjęła próbę rozwiązania problemu przedmiotowych kosztów w swoim wniosku z 2008 r. w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej (statut SPE)⁶. Celem wniosku było zapewnienie MŚP instrumentu ułatwiającego prowadzenie działalności transgranicznej, który byłby prosty, elastyczny i jednolity we wszystkich państwach członkowskich. Wniosek przygotowano w odpowiedzi na szereg apeli ze strony przedsiębiorstw o utworzenie prawdziwie europejskiej formy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Pomimo silnego poparcia ze strony środowiska przedsiębiorstw nie udało się jednak wypracować kompromisu pozwalającego na jednomyślne przyjęcie statutu przez wszystkie państwa członkowskie. Komisja podjęła decyzję o wycofaniu wniosku w

¹ COM(2010) 2020 z 3.3.2010.

² COM(2010) 614.

³ COM(2011) 78 z 23.2.2011.

⁴ COM(2011) 206 z 13.4.2011.

⁵ COM(2012) 573 z 3.10.2012.

⁶ Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej, COM(2008) 396.

sprawie statutu SPE (w ramach programu REFIT⁷) i zapowiedziała, że w jego miejsce przedstawi wniosek dotyczący alternatywnego środka mającego na celu rozwiązanie przynajmniej części problemów, które miał rozwiązać statut SPE. Podejście to jest spójne z Planem działania: Europejskie prawo spółek i ład korporacyjny⁸ z 2012 r., w którym Komisja potwierdziła swoje zobowiązanie do rozpoczęcia innych inicjatyw, dodatkowych w stosunku do wniosku w sprawie statutu SPE, w celu zwiększenia możliwości MŚP w zakresie prowadzenia działalności transgranicznej.

Ogólnym celem niniejszego wniosku, w którym przedstawia się alternatywę dla SPE, jest ułatwienie każdemu potencjalnemu założycielowi spółki, w szczególności MŚP, założenie spółki za granicą. Powinno to pobudzić przedsiębiorczość oraz doprowadzić do szybszego wzrostu gospodarczego oraz zwiększenia innowacji i zatrudnienia w UE.

Wniosek ułatwiłby podejmowanie transgranicznej działalności przez spółki dzięki wezwaniu państw członkowskich do określenia w ich systemach prawnych formy przewidzianej w krajowym prawie spółek, do której miałyby zastosowanie te same zasady we wszystkich państwach członkowskich i która miałaby ten sam skrót w całej UE – SUP (*Societas Unius Personae*). Założenie takiej spółki i jej funkcjonowanie odbywałoby się zgodnie z ujednoliconymi przepisami we wszystkich państwach członkowskich, co powinno ograniczyć koszty założenia i koszty operacyjne. W szczególności ograniczenie kosztów można osiągnąć dzięki ujednoliceniu procedury rejestracji, umożliwieniu rejestracji spółki online z zastosowaniem jednolitego wzoru umowy spółki oraz ustanowieniu niskiego progu kapitału zakładowego wymaganego do utworzenia spółki. Wierzyciele byłoby chronieni dzięki nałożeniu na członków zarządu SUP (a w niektórych przypadkach na jedynego wspólnika SUP) obowiązku kontrolowania wypłat zysku. Aby przedsiębiorstwa mogły w pełni czerpać korzyści płynące z rynku wewnętrznego, państwa członkowskie nie powinny wymagać, aby siedziba statutowa i zarząd SUP koniecznie znajdowały się w tym samym państwie członkowskim.

Równolegle z przygotowaniem niniejszego wniosku Komisja prowadzi również powiązane prace mające na celu zwiększenie pewności prawa dla spółek oraz ogólniej dotyczące prawa mającego zastosowanie do spółek prowadzących działalność w innych państwach członkowskich, zgodnie z Programem sztokholmskim – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli, przyjętym przez Radę Europejską w 2009 r.⁹

Niniejszy wniosek, po jego przyjęciu, uchyli dyrektywę 2009/102/WE i zmieni rozporządzenie nr 1024/2012¹⁰, aby umożliwić stosowanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI).

⁷ Wycofanie wniosku w sprawie statutu SPE zostało zapowiedziane w załączniku do komunikatu „Sprawność i wydajność regulacyjna (REFIT): Wyniki oraz dalsze kroki”, COM(2013) 685 z 2.10.2013.

⁸ COM(2012) 740 z 12.12.2012; Plan działania: Europejskie prawo spółek i ład korporacyjny – nowoczesne ramy prawne na rzecz bardziej zaangażowanych udziałowców i zrównoważonych przedsiębiorstw.

⁹ Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli (2010/C115/01).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

Niniejsza inicjatywa opiera się na badaniach przeprowadzonych w ramach przygotowań do poprzednich inicjatyw UE, takich jak wnioski z 2008 r. w sprawie statutu SPE, a także na szeregu konsultacji i dyskusji na ten temat, które przeprowadzono po przedstawieniu tego wniosku.

W ramach procesu refleksji nad przyszłością unijnego prawa spółek w kwietniu 2011 r. grupa analityczna złożona z ekspertów ds. prawa spółek opublikowała sprawozdanie zawierające szereg zaleceń¹¹. W sprawozdaniu wezwano do zintensyfikowania starań na rzecz uproszczenia systemu prawnego mającego zastosowanie do MŚP. W sprawozdaniu podkreślono w szczególności konieczność uproszczenia formalności wymaganych do utworzenia spółki (np. rejestracja, dostęp do procedur elektronicznych). W sprawozdaniu proponuje się również wprowadzenie uproszczonego modelu w odniesieniu do spółek jednoosobowych w całej UE, dzięki któremu zarówno podmioty rozpoczynające działalność gospodarczą i posiadające jednego udziałowca, jak i spółki holdingowe będące jedynym udziałowcem posiadanych spółek zależnych mogłyby ograniczyć koszty transakcyjne i uniknąć zbędnych formalności.

Na podstawie wspomnianego sprawozdania w lutym 2012 r. Komisja zainicjowała szeroko zakrojone konsultacje społeczne dotyczące przyszłości europejskiego prawa spółek. Wynik konsultacji obejmował opinie zainteresowanych stron dotyczące możliwych środków służących zapewnieniu dalszego wsparcia na rzecz europejskich MŚP na szczeblu UE. Wpłynęło niemal 500 odpowiedzi od szerokiego grona zainteresowanych stron, w tym od organów publicznych, związków zawodowych, federacji przedsiębiorstw, inwestorów, środowiska akademickiego i osób fizycznych. Znaczna większość zainteresowanych stron poparła działania Komisji wspierające MŚP, chociaż opinie były zróżnicowane, jeżeli chodzi o sposób realizacji takich działań. Komisja korzystała również z porad ekspertów ds. prawa spółek należących do grupy analitycznej, między innymi w zakresie kluczowych aspektów ewentualnej przyszłej dyrektywy w sprawie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

W czerwcu 2013 r.¹² zainicjowano bardziej szczegółowe konsultacje społeczne prowadzone online dotyczące spółek jednoosobowych, podczas których badano, czy ujednolicenie przepisów krajowych dotyczących spółek jednoosobowych może zapewnić spółkom, szczególnie MŚP, prostsze i bardziej elastyczne przepisy oraz ograniczyć ich koszty. Łącznie wpłynęły 242 odpowiedzi od szerokiego grona zainteresowanych stron, w tym od spółek, organów publicznych, związków zawodowych, federacji przedsiębiorstw, szkół wyższych i osób fizycznych. Spośród respondentów, którzy wyrazili opinię, 62 % uznało, że ujednolicenie przepisów dotyczących jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością mogłoby ułatwić prowadzenie działalności transgranicznej przez MŚP; 64 % uznało, że taka inicjatywa powinna obejmować przepisy dotyczące rejestracji online z zastosowaniem standardowego w całej UE formularza rejestracji spółki.

W dniu 13 września 2013 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Rynku Wewnętrznego i Usług z szeregiem przedstawicieli przedsiębiorców UE¹³.

¹¹ Sprawozdanie grupy analitycznej:

http://ec.europa.eu/internal_market/company/docs/modern/reflectiongroup_report_en.pdf

¹² http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2013/single-member-private-companies

¹³ BusinessEurope, Rada Notariatów Unii Europejskiej, Europejskie Stowarzyszenie Małych Przedsiębiorstw (ESBA), Rada Izb Adwokackich i Stowarzyszeń Prawniczych Unii Europejskiej,

Większość uczestników poparła tę inicjatywę, podkreślając pozytywny wpływ, jaki może ona wywrzeć na spółki w UE. Podkreślili oni jednak, że przedmiotowa inicjatywa nie powinna być uznawana za pełnoprawną alternatywę dla SPE oraz że należy kontynuować działania na rzecz wprowadzenia SPE jako formy prawnej spółki.

Inne zainteresowane strony, np. notariusze, również zasadniczo poparły inicjatywę, wyrażając jednak szereg obaw dotyczących w szczególności bezpieczeństwa rejestracji spółek online oraz konieczności zagwarantowania odpowiedniego poziomu kontroli nad tą procedurą. Ponadto niektóre zainteresowane strony były zdania, że ograniczeniu minimalnego wymogu kapitałowego powinny towarzyszyć odpowiednie środki, na przykład test wypłacalności lub ograniczenia dotyczące wypłaty dywidend.

W ocenie skutków przeprowadzonej przez Komisję już na samym początku odrzucono szereg wariantów (w szczególności wprowadzenie nowej ponadnarodowej formy prawnej oraz ujednolicenie prawa spółek w zakresie zakładania spółek zależnych, których założycielami mogą być wyłącznie MŚP, lub zarówno w formie spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, jak i spółek akcyjnych) ze względu na ich niewykonalność lub brak poparcia zainteresowanych stron.

W wariantach rozważanych w następstwie oceny przewidziano utworzenie w krajowym prawie spółek form jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością objętych jednolitymi warunkami, w szczególności w odniesieniu do procesu rejestracji i minimalnego wymogu kapitałowego.

Wybrano wariant strategiczny, który zapewniłby możliwość rejestracji spółki online oraz określałby standardowy wzór umowy spółki, minimalny wymóg kapitałowy wynoszący 1 EUR, jak również test bilansowy i oświadczenie o wypłacalności. W porównaniu z pozostałymi wariantami strategicznymi wybrany wariant stanowi najlepsze ogólne rozwiązanie, jeżeli chodzi o jego skuteczność w osiągnięciu celów (w szczególności ograniczeniu kosztów ponoszonych przez spółki), jego wydajność i poziom spójności ze strategiami UE.

W dniu 20 listopada 2013 r. Rada ds. Ocen Skutków przyjęła ogólnie pozytywną opinię dotyczącą przedmiotowej oceny skutków. W związku z uwagami przedstawionymi przez Radę zmieniono sekcje dotyczące: określenia problemu i analizy problemu, wielkości rynku oraz wariantów strategicznych i ich skutków. Ponadto opis sytuacji w państwach członkowskich przedstawiono w formie tabeli i dodano wyniki konsultacji online z 2013 r. W następstwie opinii Rady ds. Ocen Skutków ocena skutków zawiera obecnie w szczególności warianty dotyczące minimalnego wymogu kapitałowego i ochrony wierzycieli, a także rejestracji online i korzystania z jednolitego wzoru umowy spółki. Ponadto w obecnej ocenie skutków dokładniej przedstawiono wielkość przedmiotowego rynku: w UE istnieje około 21 mln MŚP, z których w przybliżeniu 12 mln to spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zaś około połowa z nich (5,2 mln) to jednoosobowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Podstawa prawna, pomocniczość i proporcjonalność

Podstawą wniosku jest art. 50 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowiący podstawę prawną kompetencji UE do podejmowania działań w obszarze prawa spółek. W art. 50 ust. 2 lit. f) TFUE przewiduje się w szczególności stopniowe zniesienie

Chambre de Commerce et d'Industrie de région Paris et Ile-de-France, Association Nationale des Sociétés par Actions i Stowarzyszenie Europejskich Izb Przemysłowo-Handlowych (Eurochambers).

ograniczeń swobody przedsiębiorczości w odniesieniu do warunków zakładania spółek zależnych.

W projekcie wniosku nie ustanawia się nowej ponadnarodowej formy prawnej w odniesieniu do spółki jednoosobowej; wniosek przyczynia się raczej do stopniowego zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości, jeżeli chodzi o warunki zakładania spółek zależnych na terytorium państw członkowskich. Zasadniczo cel projektu wniosku można zatem osiągnąć w drodze niezależnego przyjęcia identycznych przepisów przez państwa członkowskie. W takich okolicznościach art. 50 stanowi wystarczającą podstawę prawną wniosku i nie ma potrzeby powoływać się na art. 352 TFUE.

Zgodnie z zasadą pomocniczości UE powinna podejmować działania tylko w tych przypadkach, w których może zapewnić lepsze efekty niż państwa członkowskie działające pojedynczo.

Rozwiązania przyjęte dotychczas przez poszczególne państwa członkowskie w odniesieniu do ograniczenia kosztów założenia spółki nie zostały jeszcze skoordynowane na szczeblu UE. Nie wydaje się również, aby w najbliższej przyszłości miała nastąpić taka koordynacja wśród państw członkowskich, której celem byłoby wprowadzenie do krajowych systemów prawnych identycznych wymogów dotyczących konkretnej formy przewidzianej w krajowym prawie spółek, chociaż teoretycznie istnieje taka możliwość. Prawdopodobne jest natomiast, że indywidualne działania poszczególnych państw członkowskich w dalszym ciągu będą przynosiły różne wyniki, jak opisano szczegółowo w ocenie skutków.

Indywidualne działania poszczególnych państw członkowskich są bowiem najczęściej ukierunkowane na specyfikę krajową i zwykle ich celem nie jest ułatwienie tworzenia przedsiębiorstw za granicą. Przykładowo wymóg fizycznego stawienia się przed notariuszem lub dowolnym innym organem państwa członkowskiego rejestracji, chociaż nie jest bezpośrednio dyskryminujący, ma różne skutki dla rezydentów i nierezydentów. Koszty ponoszone przez założycieli zagranicznych będą najprawdopodobniej większe niż w przypadku założycieli krajowych. Ponadto rejestracja online, w praktyce dostępna wyłącznie dla obywateli lub rezydentów, co wydaje się dopuszczalne w kontekście krajowym, wiąże się z dodatkowymi kosztami dla spółek zagranicznych, których nie ponoszą spółki krajowe.

Wydaje się zatem, że jeśli nie podejmie się działań na szczeblu UE, dostępne będą jedynie nieujednoliczone rozwiązania krajowe, MŚP w dalszym ciągu będą napotykały przeszkody uniemożliwiające im rozszerzenie działalności za granicę, a związane z tym koszty poniosą przede wszystkim założyciele zagraniczni. Chociaż teoretycznie możliwe jest osiągnięcie uproszczenia wynikającego z ujednoliczonych przepisów w wyniku indywidualnych działań poszczególnych państw członkowskich, jest ono jednak wysoce nieprawdopodobne. W tym kontekście ukierunkowana interwencja na szczeblu UE, będąca przedmiotem wniosku, wydaje się zgodna z zasadą pomocniczości.

Jeśli chodzi o zasadę proporcjonalności, działanie UE powinno być właściwe z punktu widzenia osiągnięcia celów realizowanej polityki i powinno ograniczać się do tego, co jest konieczne do ich osiągnięcia. Harmonizacja warunków tworzenia i działania jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością jest właściwa dla osiągnięcia większego stopnia transgranicznej aktywności MŚP na rynku wewnętrznym. Działanie to powinno ułatwić zakładanie spółek i zachęcić do ich zakładania, a w szczególności prowadzić do wzrostu liczby spółek zależnych w UE. Działanie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, gdyż nie stanowi ono próby pełnego ujednolicenia wszystkich aspektów związanych z działalnością jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, lecz jest ograniczone do tych aspektów, które są najważniejsze w kontekście transgranicznym. W nowej dyrektywie, która uchyla istniejącą dyrektywę dotyczącą spółek jednoosobowych,

zapewnia się również, aby zakres i forma proponowanego działania UE nie wykraczały poza to, co jest konieczne i proporcjonalne do osiągnięcia celu, jakiemu mają służyć regulacje.

Szczegółowe wyjaśnienie wniosku

Część 1: Przepisy ogólne dotyczące jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością

Przepisy ogólne dotyczące jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością mają zastosowanie do wszystkich spółek wymienionych w załączniku I, w tym do spółek, o których mowa w części drugiej niniejszej dyrektywy (art. 1–5). W dwunastej dyrektywie Rady w sprawie prawa spółek 89/667/EWG, ujednoliconej dyrektywą 2009/102/WE, wprowadzono instrument prawny umożliwiający ograniczenie odpowiedzialności spółki jednoosobowej w całej UE. Ponadto w przepisach w części pierwszej niniejszej dyrektywy wymaga się ujawnienia informacji dotyczących spółki jednoosobowej w publicznie dostępnym rejestrze i reguluje się zarówno decyzje podejmowane przez jedynego wspólnika, jak i umowy zawierane między jedynym wspólnikiem a spółką. Jeżeli państwo członkowskie przewiduje również możliwość posiadania jedynego akcjonariusza również przez spółki akcyjne, przepisy zawarte w części pierwszej dyrektywy mają zastosowanie także do takich spółek.

Część 2: Przepisy szczegółowe dotyczące *Societas Unius Personae* (SUP)

Rozdział 1: Przepisy ogólne

Przepisy zawarte w części drugiej niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością utworzonych w formie SUP (art. 6).

Do kwestii nieobjętych dyrektywą powinno mieć zastosowanie właściwe prawo krajowe.

Rozdział 2: Powstanie SUP

W dyrektywie ogranicza się możliwe sposoby powstania SUP do utworzenia spółki *ex nihilo* (utworzenie całkowicie nowej spółki) albo przekształcenia spółki już istniejącej w innej formie przewidzianej w prawie spółek. Dyrektywa zawiera przepisy (art. 8 i 9) dotyczące każdej z tych dwóch metod, a proces tworzenia SUP jest także regulowany przepisami krajowymi dotyczącymi spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

Każda osoba fizyczna lub prawna, nawet – w przypadku osoby prawnej – będąca jednoosobową spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, może utworzyć SUP *ex nihilo*. Państwa członkowskie nie powinny uniemożliwiać SUP bycia jedynymi wspólnikami w innych spółkach.

Wyłącznie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wymienione w załączniku I mogą tworzyć SUP w drodze przekształcenia. Spółka, która zostaje przekształcona w SUP, zachowuje osobowość prawną. W zakresie procedur przekształcenia dyrektywa odsyła do prawa krajowego.

Zgodnie z dyrektywą siedziba statutowa, jak również zarząd lub główne miejsce prowadzenia działalności SUP muszą znajdować się w UE (art. 10).

Rozdział 3: Umowa spółki

W dyrektywie przewiduje się standardowy wzór umowy spółki, którego stosowanie jest obowiązkowe w przypadku rejestracji online. Ponadto w dyrektywie określa się minimalną zawartość wzoru, który zostanie określony w akcie wykonawczym, który zostanie przyjęty przez Komisję (art. 11).

Umowę spółki można zmienić po zarejestrowaniu spółki, wprowadzone zmiany muszą być jednak zgodnie z przepisami dyrektywy i prawa krajowego (art. 12).

Rozdział 4: Rejestracja SUP

Przepisy dotyczące procedury rejestracji stanowią główną część dyrektywy, jako że kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla ułatwienia zakładania spółek zależnych w państwach UE innych niż kraj pochodzenia spółki. W dyrektywie wymaga się, aby państwa członkowskie zapewniły procedurę rejestracji, którą można w całości przeprowadzić na odległość drogą elektroniczną bez konieczności fizycznego stawienia się założyciela przed organami państwa członkowskiego rejestracji. Należy zatem również umożliwić prowadzenie całej komunikacji między organem odpowiedzialnym za rejestrację a założycielem drogą elektroniczną. Rejestracja SUP musi zostać zakończona w ciągu trzech dni roboczych, aby umożliwić szybkie tworzenie spółek (art. 14).

Ponadto dyrektywa zawiera wyczerpujący wykaz dokumentów i informacji szczegółowych, których państwa członkowskie mogą wymagać do celów rejestracji SUP. Po rejestracji SUP może dokonać zmiany przedmiotowych dokumentów i informacji szczegółowych zgodnie z procedurą określoną w prawie krajowym (art. 13).

Rozdział 5: Jedyne udziały

Ponieważ SUP posiada tylko jednego udziałowca, spółka taka może wydać tylko jeden udział, którego nie można podzielić (art. 15).

Rozdział 6: Kapitał zakładowy

Dyrektywa stanowi, że kapitał zakładowy wynosi co najmniej 1 EUR albo co najmniej jedną jednostkę waluty krajowej w państwie członkowskim, w którym walutą krajową nie jest euro. Państwa członkowskie nie powinny nakładać żadnych maksymalnych limitów dotyczących wartości jedyne go udziału albo kapitału wpłaconego ani nie powinny wymagać od SUP tworzenia ustawowego kapitału rezerwowego. W dyrektywie dopuszcza się jednak tworzenie przez SUP dobrowolnego kapitału rezerwowego (art. 16).

Dyrektywa zawiera również zasady dotyczące wypłaty zysku (np. dywidendy) na rzecz jedyne go wspólnika SUP. Wypłaty zysku można dokonać w przypadku pozytywnego wyniku testu bilansowego SUP, który dowodzi, że aktywa SUP pozostałe po wypłacie będą wystarczające do pełnego pokrycia zobowiązań spółki. Ponadto przed dokonaniem jakiegokolwiek wypłaty zysku organ zarządzający musi przedstawić jednemu wspólnikowi oświadczenie o wypłacalności. Włączenie obu tych wymogów do dyrektywy zapewnia wysoki poziom ochrony wierzycieli, co powinno przyczynić się do wyrobienia dobrej reputacji znaku „SUP” (art. 18).

Rozdział 7: Struktura i procedury operacyjne SUP

Dyrektywa reguluje uprawnienia decyzyjne jedyne go wspólnika, działalność organu zarządzającego i reprezentowanie SUP wobec osób trzecich (art. 21).

Aby ułatwić działalność transgraniczną MŚP i innych spółek, w dyrektywie przyznaje się jednemu wspólnikowi prawo do podejmowania decyzji bez konieczności zwoływania walnego zgromadzenia i wymienia się kwestie, które wymagają podjęcia decyzji przez jedyne go wspólnika. Jedyne go wspólnik powinien mieć możliwość podejmowania decyzji innych niż wymienione w dyrektywie, w tym w sprawie przekazania swoich uprawnień organowi zarządzającemu, jeżeli jest to dopuszczone w prawie krajowym.

Członkami zarządu SUP mogą zostać tylko osoby fizyczne, chyba że prawo państwa członkowskiego rejestracji zezwala na sprawowanie tej funkcji przez osobę prawną.

Dyrektywa zawiera określone przepisy dotyczące powoływania i odwoływania członków zarządu. Członkowie zarządu odpowiadają za zarządzanie SUP, a także reprezentują spółkę w kontaktach z osobami trzecimi. Przewiduje się, że SUP może stanowić atrakcyjny model dla grup kapitałowych, w związku z czym w dyrektywie zezwala się na wydawanie przez jedynego wspólnika poleceń organowi zarządzającemu. Polecenia takie muszą jednak być zgodne z krajowymi przepisami chroniącymi interesy innych stron (art. 22).

SUP można przekształcić w inną krajową formę prawną. Jeżeli wymogi dyrektywy przestaną być spełniane, SUP musi zostać przekształconą w inną formę przewidzianą w prawie spółek albo zostać rozwiązana. Jeżeli spółka nie podejmie takich kroków, organy krajowe muszą być uprawnione do rozwiązania spółki (art. 25).

Część 3: Przepisy końcowe

W dyrektywie wymaga się, aby państwa członkowskie ustanowiły odpowiednie kary za naruszenie dyrektywy, prawa krajowego lub umowy spółki (art. 28). Ponadto w dyrektywie uprawnia się Komisję do przyjęcia aktów delegowanych i wykonawczych.

Aby zapewnić aktualność wykazu form przewidzianych w prawie spółek w państwach członkowskich, Komisja proponuje, w stosownych przypadkach, zmianę załącznika I w drodze aktu delegowanego, co nie będzie wymagało wznowienia prac nad dyrektywą i przeprowadzenia procedury ustawodawczej (art. 1 ust. 2). Ponadto proponuje się przekazanie Komisji uprawnień do przyjęcia dwóch aktów wykonawczych w odniesieniu do wzorów dotyczących rejestracji i umowy spółki (art. 11 ust. 3 i art. 13 ust. 2). Wzory zawarte w aktach wykonawczych byłoby łatwiej dostosowywać do zmieniającego się otoczenia biznesu w porównaniu z wzorami przyjętymi w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Przy sporządzaniu wzorów Komisję będzie wspomagać Komitet ds. Prawa Spółek.

Proponowana dyrektywa uchyla i zastępuje dyrektywę 2009/102/WE oraz zmienia rozporządzenie nr 1024/2012¹⁴, tak aby umożliwić stosowanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) (art. 29 i 30).

Państwa członkowskie muszą dokonać transpozycji przepisów dyrektywy w ciągu dwóch lat od daty jej przyjęcia. W międzyczasie Komisja przyjmie niezbędne akty wykonawcze. Państwa członkowskie zachęca się do rozpoczęcia procesu wdrożenia niezwłocznie po wejściu w życie dyrektywy.

4. DOKUMENTY WYJAŚNIAJĄCE

Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 27 października 2011 r. Komisja powinna wymagać przedstawienia dokumentów wyjaśniających wyłącznie w sytuacji, w której „przedstawia ona dla każdego konkretnego przypadku [...] uzasadnienie potrzeby i proporcjonalności przedłożenia tych dokumentów wyjaśniających, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiednio złożoności dyrektywy i procesu jej transpozycji oraz ewentualnego dodatkowego obciążenia administracyjnego”.

Komisja jest zdania, że w tym konkretnym przypadku wymaganie od państw członkowskich przedstawienia Komisji dokumentów wyjaśniających jest uzasadnione ze względu na istniejące wyzwania w zakresie wdrożenia, które pojawiają się między innymi z powodu

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

znaczących różnic pod względem sposobów uregulowania prawa spółek przez państwa członkowskie (np. w kodeksach cywilnych, kodeksach spółek handlowych i ustawach o spółkach).

Środki wykonawcze będą miały szereg skutków na szczeblu krajowym i wpłyną na przykład na krajowe prawo spółek, procedurę rejestracji, komunikację między organem odpowiedzialnym za rejestrację a założycielem, strony internetowe właściwych organów i procedurę e-identyfikacji online. W szczególności przepisy w części drugiej dyrektywy najprawdopodobniej zostaną transponowane do szeregu aktów krajowych. Może to dotyczyć w szczególności państw członkowskich posiadających więcej niż jeden centralny rejestr przedsiębiorstw.

W związku z tym powiadomienie o środkach transpozycji będzie kluczowe dla wyjaśnienia związku między przepisami dyrektywy a krajowymi środkami transpozycji, a zatem dla oceny zgodności przepisów krajowych z dyrektywą.

Samo powiadomienie o poszczególnych środkach transpozycji nie byłoby wystarczająco jasne i nie pozwalałoby Komisji na zapewnienie wiernego i pełnego wdrożenia wszystkich przepisów prawnych UE. Dokumenty wyjaśniające są niezbędne do uzyskania pełnego zrozumienia sposobu, w jaki państwa członkowskie transponują przepisy dyrektywy do prawa krajowego. Zachęca się państwa członkowskie do przedstawiania dokumentów wyjaśniających w formie czytelnych tabel przedstawiających sposób, w jaki poszczególne przyjęte środki krajowe odpowiadają przepisom dyrektywy.

W związku z powyższym w dyrektywie, której dotyczy niniejszy wniosek, zawarto następujący motyw: „Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione”.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/102/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie prawa spółek, dotycząca jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością¹⁵ umożliwiła indywidualnym przedsiębiorcom prowadzenie działalności z ograniczoną odpowiedzialnością w całej Unii.
- (2) W części 1 niniejszej dyrektywy przejęto przepisy dyrektywy 2009/102/WE odnoszące się do wszystkich jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. W części tej wymaga się, aby w przypadku, gdy wszystkie udziały znajdują się w posiadaniu jedynego udziałowca, tożsamość takiego udziałowca została podana do wiadomości publicznej poprzez wpis do rejestru. Niniejsza dyrektywa stanowi również, że decyzje podejmowane przez jedynego udziałowca wykonującego uprawnienia walnego zgromadzenia, a także umowy zawierane między takim udziałowcem a spółką powinny być sporządzane w formie pisemnej, chyba że dotyczą one umów zawartych na warunkach rynkowych w ramach zwykłej działalności gospodarczej.
- (3) Tworzenie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością jako spółek zależnych w innych państwach członkowskich wiąże się z kosztami wynikającymi z różnych wymogów prawnych i administracyjnych, które muszą być spełnione w danych państwach członkowskich. W państwach członkowskich nadal istnieją takie odmienne wymogi.
- (4) W komunikacie Komisji zatytułowanym „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji – Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie”¹⁶ zachęca się do tworzenia, rozwoju i internacjonalizacji małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Działanie to jest istotne dla gospodarki Unii, ponieważ MŚP

¹⁵ Dz.U. L 258 z 1.10.2009, s. 20.

¹⁶ COM(2010) 614 final z 28.10.2010.

zapewniają dwie trzecie miejsc pracy w Unii i mają znaczny potencjał w zakresie wzrostu i tworzenia miejsc pracy.

- (5) Poprawa otoczenia biznesu, szczególnie w odniesieniu do MŚP, poprzez ograniczenie kosztów transakcyjnych w Europie, wspieranie klastrów oraz internacjonalizacji MŚP była kluczowym elementem inicjatywy „Polityka przemysłowa w erze globalizacji” przedstawionej w komunikacie Komisji dotyczącym strategii „Europa 2020”¹⁷.
- (6) Zgodnie ze strategią „Europa 2020” w ramach przeglądu programu „Small Business Act” dla Europy¹⁸ opowiedziano się za dalszymi postępami w zakresie urzeczywistnienia inteligentnych regulacji, poprawy dostępu do rynku i promowania przedsiębiorczości, tworzenia miejsc pracy i rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu.
- (7) W celu ułatwienia działalności transgranicznej MŚP i tworzenia spółek jednoosobowych jako spółek zależnych w innych państwach członkowskich należy ograniczyć koszty i obciążenia administracyjne związane z zakładaniem takich spółek.
- (8) Udostępnienie zharmonizowanych ram prawnych regulujących tworzenie spółek jednoosobowych, w tym ustanowienie jednolitego wzoru umowy spółki, powinno przyczynić się do stopniowego zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości w odniesieniu do warunków zakładania spółek zależnych na terytorium państw członkowskich oraz powinno prowadzić do ograniczenia kosztów.
- (9) Jednoosobowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością utworzone i prowadzące działalność zgodnie z niniejszą dyrektywą powinny dodać do swojej firmy wspólny, łatwo rozpoznawalny skrót – SUP (*Societas Unius Personae*).
- (10) Aby uszanować istniejące tradycje państw członkowskich w zakresie prawa spółek, państwom członkowskim należy zapewnić elastyczność pod względem sposobu i zakresu zastosowania zharmonizowanych przepisów regulujących powstanie i funkcjonowanie SUP. Państwa członkowskie mogą stosować część 2 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do wszystkich jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, tak aby wszystkie tego rodzaju spółki prowadziły działalność i były znane jako SUP. Ewentualnie państwa członkowskie mogą przewidzieć ustanowienie SUP jako odrębnej formy przewidzianej w prawie spółek, która istniałaby obok innych form jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przewidzianych w prawie krajowym.
- (11) W celu zapewnienia jak najpowszechniejszego stosowania zharmonizowanych przepisów zarówno osoby fizyczne, jak i osoby prawne powinny mieć prawo do tworzenia SUP. Z tego samego względu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które nie zostały utworzone jako SUP, powinny mieć możliwość skorzystania z ram prawnych dotyczących SUP. Spółki takie powinny mieć możliwość przekształcenia się w SUP zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.
- (12) Aby przedsiębiorstwa mogły w pełni czerpać korzyści płynące z rynku wewnętrznego, państwa członkowskie nie powinny wymagać, aby siedziba statutowa i zarząd SUP znajdowały się w tym samym państwie członkowskim.
- (13) W celu ograniczenia kosztów i uproszczenia zakładania spółek zależnych w innych państwach członkowskich nie należy wymagać od założycieli SUP fizycznego

¹⁷ COM(2010) 2020 final z 3.3.2010.

¹⁸ COM(2011) 78 final z 23.2.2011.

stawienia się przed jakimkolwiek organem rejestracyjnym państwa członkowskiego. Dostęp do rejestru powinien być możliwy z każdego państwa członkowskiego, a założyciel spółki powinien mieć możliwość skorzystania z pojedynczych punktów kontaktowych utworzonych na mocy dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁹ jako ścieżki dostępu do krajowych punktów rejestracji online. Dlatego też należy zapewnić możliwość tworzenia SUP na odległość z wykorzystaniem wyłącznie środków elektronicznych.

- (14) W celu zapewnienia wysokiego poziomu przejrzystości wszystkie dokumenty wpisane do rejestru spółek powinny być publicznie dostępne za pośrednictwem systemu integracji rejestrów, o którym mowa w art. 4a ust. 2 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁰.
- (15) W celu zapewnienia wysokiego poziomu jednolitości i dostępności online dokumenty stosowane do zarejestrowania SUP powinny być sporządzone w jednolitym formacie dostępnym we wszystkich językach urzędowych Unii. Każde państwo członkowskie może wymagać dokonania rejestracji w języku urzędowym danego państwa członkowskiego, zachęca się jednak państwa członkowskie, aby umożliwiały rejestrację w innych językach urzędowych Unii.
- (16) Zgodnie z zaleceniami sformułowanymi przez Komisję Europejską w ramach przeglądu programu „Small Business Act” dla Europy²¹ z 2011 r., dotyczącymi ograniczenia czasu potrzebnego na założenie nowego przedsiębiorstwa, SUP powinny otrzymywać poświadczenie rejestracji we właściwym rejestrze państwa członkowskiego w ciągu trzech dni roboczych. Powinno to dotyczyć wyłącznie nowo utworzonych spółek, a nie istniejących podmiotów, które pragną przekształcić się w SUP, ponieważ rejestracja tego rodzaju podmiotów ze względu na ich charakter może zająć więcej czasu.
- (17) Każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć właściwy punkt rejestracji elektronicznej. Aby wesprzeć wyznaczone organy w wymianie informacji dotyczących tożsamości założyciela, państwa członkowskie mogą skorzystać ze środków przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012²².
- (18) Przepisy dotyczące tworzenia jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością nie powinny mieć wpływu na prawo państw członkowskich do utrzymania istniejących przepisów dotyczących weryfikacji procesu rejestracji, pod warunkiem że całą procedurę rejestracji można przeprowadzić drogą elektroniczną i na odległość.
- (19) Korzystanie ze wzoru umowy spółki powinno być wymagane w przypadku elektronicznej rejestracji SUP. Jeżeli w prawie krajowym dopuszcza się inną formę

¹⁹ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

²⁰ Dyrektywa 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich (Dz.U. L 258 z 1.10.2009, s. 11).

²¹ COM(2011) 78 final z 23.2.2011.

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

rejestracji, stosowanie wzoru nie jest konieczne, umowa spółki musi jednak być zgodna z wymogami dyrektywy. W poszczególnych państwach członkowskich obowiązuje różny minimalny wymóg kapitałowy w odniesieniu do utworzenia jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Większość państw członkowskich poczyniła już kroki w kierunku zniesienia minimalnego wymogu kapitałowego albo utrzymania go na poziomie nominalnym. SUP nie powinny być objęte wysokim minimalnym wymogiem kapitałowym, ponieważ stanowiłoby to przeszkodę w ich zakładaniu. Należy jednak zapewnić ochronę wierzycieli przed nadmierną wypłatą zysku na rzecz jedynek wspólników, która mogłaby wpłynąć na zdolność SUP do spłaty jej długów. Ochronę taką należy zapewnić przez wprowadzenie minimalnych wymogów bilansowych (zobowiązania nie mogą przekraczać wysokości aktywów) oraz wymogu przedstawienia oświadczenia o wypłacalności sporządzonego i podpisanego przez organ zarządzający. Nie należy nakładać żadnych dalszych ograniczeń dotyczących wykorzystania kapitału przez jedynego wspólnika.

- (20) W celu zapobieżenia nadużyciom i ułatwienia kontroli SUP nie powinny emitować dalszych udziałów ani dokonywać podziału jedyne go udziału. SUP nie powinny także, bezpośrednio ani pośrednio, nabywać ani posiadać swojego jedyne go udziału. Prawa związane z jedynym udziałem powinna wykonywać tylko jedna osoba. Jeżeli państwa członkowskie dopuszczają współwłasność łączną jedyne go udziału, tylko jeden przedstawiciel powinien być uprawniony do podejmowania działań w imieniu współwłaścicieli oraz powinien być uznawany za jedyne go wspólnika do celów niniejszej dyrektywy.
- (21) W celu zapewnienia wysokiego poziomu przejrzystości, w przypadku decyzji podejmowanych przez jedyne go wspólnika SUP wykonującego uprawnienia walnego zgromadzenia należy zachować formę pisemną. Decyzje takie należy podawać do wiadomości spółki, a ich wersję pisemną należy przechowywać przez co najmniej pięć lat.
- (22) Organ zarządzający SUP powinien składać się z co najmniej jednego członka zarządu. Na stanowisko członka zarządu powinny być powoływane wyłącznie osoby fizyczne, chyba że państwo członkowskie rejestracji dopuszcza sprawowanie tej funkcji przez osoby prawne.
- (23) W celu ułatwienia funkcjonowania grup kapitałowych polecenia wydawane przez jedyne go wspólnika organowi zarządzającemu powinny być wiążące. Organ zarządzający nie powinien stosować się do takich poleceń tylko wówczas, gdy takie postępowanie wiązałoby się z naruszeniem prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym dana spółka jest zarejestrowana. Z wyjątkiem ewentualnych postanowień zawartych w umowie spółki, które ograniczają reprezentację spółki do wszystkich członków zarządu łącznie, wszelkie inne ograniczenia uprawnień członków zarządu wynikające z umowy spółki nie powinny być wiążące w zakresie, w jakim dotyczą one osób trzecich.
- (24) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące kar nakładanych w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy i zapewnić ich wykonanie. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (25) W celu ograniczenia kosztów administracyjnych i prawnych związanych z tworzeniem spółek oraz zapewnienia wysokiego poziomu spójności procesu rejestracji we wszystkich państwach członkowskich należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjęcia wzoru stosowanego do celów rejestracji i wzoru umowy

spółki SUP. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²³.

- (26) W celu uwzględnienia przyszłych zmian w prawie państw członkowskich i przepisach Unii dotyczących rodzajów spółek należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do aktualizacji wykazu przedsiębiorstw zawartego w załączniku I. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (27) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających²⁴ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (28) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie ułatwienie tworzenia jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym SUP, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, mogą natomiast zostać lepiej osiągnięte na poziomie Unii, biorąc pod uwagę ich skalę i skutki, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (29) Ponieważ wprowadza się istotne zmiany w stosunku do dyrektywy 2009/102/WE, dyrektywę tę należy uchylić przez wzgląd na przejrzystość i pewność prawa,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

²⁴ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Część 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1 **Zakres stosowania**

1. Środki koordynacji przewidziane w niniejszej dyrektywie stosuje się do przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do:
 - a) rodzajów spółek wymienionych w załączniku I;
 - b) *Societas Unius Personae* (SUP), o których mowa w art. 6.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję w terminie dwóch miesięcy o wszelkich zmianach dotyczących rodzajów spółek z ograniczoną odpowiedzialnością przewidzianych w ich prawie krajowym, które mają wpływ na treść załącznika I.

W takim przypadku Komisja jest uprawniona do dostosowania wykazu spółek zawartego w załączniku I w drodze przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 26.
3. Jeżeli państwo członkowskie dopuszcza tworzenie innych spółek niż te wymienione w załączniku I jako spółki jednoosobowe lub przekształcanie takich spółek w spółki jednoosobowe, zdefiniowane w art. 2 pkt 1, część 1 niniejszej dyrektywy ma zastosowanie również do takich spółek.

Artykuł 2 **Definicje**

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „spółka jednoosobowa” oznacza spółkę, której udziały są własnością jednej osoby;
- 2) „przekształcenie” oznacza każdy proces, w wyniku którego istniejąca spółka staje się SUP lub przestaje być SUP;
- 3) „wypłata zysku” oznacza wszelkie korzyści finansowe czerpane przez jedynego wspólnika bezpośrednio lub pośrednio z SUP w związku z jedynym udziałem, w tym transfery pieniężne lub przeniesienie mienia. Wypłata zysku może przybrać formę dywidendy oraz może nastąpić w drodze nabycia lub sprzedaży mienia lub w każdy inny sposób;
- 4) „umowa spółki” oznacza umowę lub statut spółki lub każdy inny regulamin lub instrument założycielski ustanawiający spółkę;
- 5) „członek zarządu” oznacza każdego członka organu zarządzającego powołanego formalnie albo faktycznie sprawującego funkcję członka zarządu.

Artykuł 3 **Ujawnienie informacji**

W przypadku gdy spółka staje się spółką jednoosobową w wyniku zgromadzenia wszystkich udziałów przez jedną osobę, ujawnienie tego faktu, jak również tożsamości jedynego wspólnika następuje albo przez wpisanie do akt rejestrowych, albo wpisanie do rejestru, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 2009/101/WE, albo przez wpisanie do rejestru prowadzonego przez spółkę i dostępnego publicznie.

Artykuł 4
Walne zgromadzenie

1. Jedyne wspólnik wykonuje uprawnienia walnego zgromadzenia spółki.
2. Decyzje podejmowane przez jedynego wspólnika wykonującego uprawnienia, o których mowa w ust. 1, wymagają zachowania formy pisemnej.

Artykuł 5
Umowy zawierane między jedynym wspólnikiem a spółką

1. Umowy zawierane między jedynym wspólnikiem a spółką są sporządzane w formie pisemnej.
2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 1 w odniesieniu do umów zawartych na warunkach rynkowych w ramach zwykłej działalności gospodarczej, które nie przynoszą szkody spółce jednoosobowej.

Część 2

Societas Unius Personae

Rozdział 1

Forma prawna i zasady ogólne

Artykuł 6

Forma prawna

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość rejestracji jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w niniejszej części. Spółki takie są zwane SUP.
2. Państwa członkowskie nie uniemożliwiają SUP bycia jedynymi wspólnikami w innych spółkach.

Artykuł 7

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie przyznają SUP pełną osobowość prawną.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby jedyny wspólnik nie ponosił odpowiedzialności za jakiegokolwiek kwoty przekraczające subskrybowany kapitał zakładowy.
3. Po firmie spółki, która ma formę prawną SUP, dodaje się skrót „SUP”. Wyłącznie SUP może stosować skrót „SUP”.
4. SUP i jej umowa spółki są regulowane prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym dana spółka SUP jest zarejestrowana (zwanym dalej „mającym zastosowanie prawem krajowym”).
5. Państwa członkowskie określają, że SUP zakłada się na czas nieokreślony, chyba że umowa spółki stanowi inaczej.

Rozdział 2

Powstanie spółki

Artykuł 8

Założenie spółki

SUP może zostać założona przez osobę fizyczną lub osobę prawną.

Artykuł 9

Przekształcenie w SUP

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość utworzenia SUP w drodze przekształcenia rodzajów spółek wymienionych w załączniku I.
2. Utworzenie SUP w drodze przekształcenia nie skutkuje wszczęciem żadnych procedur likwidacyjnych, nie prowadzi do chwilowej bądź trwałej utraty osobowości prawnej ani nie ma wpływu na żadne prawa lub obowiązki istniejące przed przekształceniem.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby spółka mogła stać się SUP, wyłącznie jeżeli:
- a) jej udziałowcy przyjęli uchwałę lub jej jedyny wspólnik podjął decyzję zezwalającą na przekształcenie spółki w SUP;
 - b) jej umowa spółki jest zgodna z mającym zastosowanie prawem krajowym; oraz
 - c) jej aktywa netto są przynajmniej równe kwocie jej subskrybowanego kapitału zakładowego powiększonej o ten kapitał rezerwowy, z którego zgodnie z umową spółki nie można dokonać wypłaty zysku.

Artykuł 10
Siedziba SUP

Siedziba statutowa SUP i zarząd SUP albo główne miejsce prowadzenia działalności SUP znajdują się na terytorium Unii.

Rozdział 3
Umowa spółki

Artykuł 11
Jednolity wzór umowy spółki

1. Państwa członkowskie wymagają, aby zakres umowy spółki SUP obejmował co najmniej elementy wymienione w ust. 2.
2. Jednolity wzór umowy spółki obejmuje kwestie związane z powstaniem, udziałami, kapitałem zakładowym, organizacją, sprawozdaniami finansowymi oraz rozwiązaniem SUP.
Wzór ten jest udostępniany z wykorzystaniem środków elektronicznych.
3. Komisja przyjmuje jednolity wzór umowy spółki w drodze aktu wykonawczego. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27.

Artykuł 12
Zmiany umowy spółki

1. Po rejestracji SUP może dokonać zmiany swojej umowy spółki z wykorzystaniem środków elektronicznych lub innych środków zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Informacje o zmianie wprowadza się do rejestru spółek w państwie członkowskim rejestracji.
2. Zakres zmienionej umowy spółki SUP obejmuje co najmniej elementy przewidziane w jednolitym wzorze, o którym mowa w art. 11 ust. 2.

Rozdział 4
Rejestracja

Artykuł 13
Formalności związane z rejestracją

1. Do celów rejestracji SUP państwa członkowskie mogą wymagać przedstawienia wyłącznie następujących informacji i dokumentów:

- a) firmy SUP;
 - b) adresu siedziby statutowej, zarządu lub głównego miejsca prowadzenia działalności SUP;
 - c) przedmiotu działalności SUP;
 - d) imion i nazwisk, adresów i innych informacji koniecznych do ustalenia tożsamości wspólnika-założyciela oraz, w stosownych przypadkach, właściciela rzeczywistego i przedstawiciela dokonującego rejestracji SUP w imieniu wspólnika;
 - e) imion i nazwisk, adresów i innych informacji koniecznych do ustalenia tożsamości osób, które są upoważnione do reprezentowania SUP wobec osób trzecich i w postępowaniach sądowych oraz informacji, czy osoby te nie zostały uznane za niezdolne do reprezentowania spółki na podstawie przepisów państw członkowskich, o których mowa w art. 22;
 - f) kapitału zakładowego SUP;
 - g) w stosownych przypadkach wartości nominalnej jedyne go udziału;
 - h) umowy spółki SUP;
 - i) w stosownych przypadkach decyzji zezwalającej na przekształcenie spółki w SUP.
2. W drodze aktu wykonawczego Komisja ustanawia wzór stosowany do rejestracji SUP w rejestrach spółek państw członkowskich zgodnie z ust. 1. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27.

Artykuł 14 **Rejestracja**

- 1. SUP rejestruje się w państwie członkowskim, w którym ma znajdować się jej siedziba statutowa.
- 2. SUP nabywa osobowość prawną w dniu, w którym zostaje wpisana do rejestru spółek państwa członkowskiego rejestracji.
- 3. Państwa członkowskie zapewniają możliwość przeprowadzenia procedury rejestracji nowo zakładanych SUP w całości drogą elektroniczną bez konieczności stawienia się wspólnika-założyciela przed jakimkolwiek organem w państwie członkowskim rejestracji (rejestracja online).
- 4. Krajowe strony internetowe służące do rejestracji online zawierają hiperłącza do stron internetowych służących do rejestracji w innych państwach członkowskich. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie następujących wzorów do celów rejestracji online:
 - a) jednolitego wzoru umowy spółki, o którym mowa w art. 11; oraz
 - b) wzoru stosowanego do celów rejestracji, o którym mowa w art. 13.

Państwa członkowskie wydają poświadczenie rejestracji potwierdzające zakończenie procedury rejestracji. Poświadczenie rejestracji wydaje się w ciągu trzech dni roboczych od daty otrzymania wszystkich niezbędnych dokumentów przez właściwy organ.

5. Państwa członkowskie mogą ustanawiać przepisy dotyczące weryfikacji tożsamości wspólnika-założyciela oraz każdej innej osoby dokonującej rejestracji w imieniu wspólnika, jak również dopuszczalności dokumentów i innych informacji przedstawianych organowi rejestracyjnemu. Każdy dokument tożsamości wydany w innym państwie członkowskim przez organy tego państwa lub w ich imieniu, w tym dokument tożsamości wydany drogą elektroniczną, jest uznawany i akceptowany do celów weryfikacji tożsamości przez państwo członkowskie rejestracji.
Jeżeli do celów akapitu pierwszego konieczna jest współpraca administracyjna między państwami członkowskimi, stosują one rozporządzenie (UE) nr 1024/2012.
6. Państwa członkowskie nie mogą uzależniać rejestracji SUP od uzyskania jakiegokolwiek licencji czy zezwolenia. Fakt rejestracji SUP, wszystkie dokumenty przedstawione w trakcie procesu rejestracji i późniejsze zmiany tych dokumentów ujawnia się w odpowiednim rejestrze spółek niezwłocznie po rejestracji.

Rozdział 5

Jedyny udział

Artykuł 15 **Jedyny udział**

1. SUP nie może wyemitować więcej niż jednego udziału. Taki jedyny udział nie podlega podziałowi.
2. SUP nie może, bezpośrednio ani pośrednio, nabywać ani posiadać swojego jedynego udziału.
3. Jeżeli zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym jedyny udział SUP jest własnością więcej niż jednej osoby, osoby te uznaje się za jednego wspólnika w odniesieniu do danej SUP. Wykonują one swoje prawa za pośrednictwem jednego przedstawiciela i bez zbędnej zwłoki podają organowi zarządzającemu SUP imię i nazwisko takiego przedstawiciela oraz informują o każdej zmianie tych danych. Do czasu takiego powiadomienia wykonywanie ich praw w SUP pozostaje zawieszone. Właściciele jedynego udziału solidarnie ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania podjęte przez przedstawiciela.

Tożsamość przedstawiciela wpisuje się w odpowiednim rejestrze spółek.

Rozdział 6

Kapitał zakładowy

Artykuł 16 **Kapitał zakładowy**

1. Kapitał zakładowy SUP wynosi co najmniej 1 EUR. W państwach członkowskich, w których euro nie jest walutą krajową, kapitał zakładowy wynosi co najmniej jedną jednostkę waluty danego państwa członkowskiego.
2. Kapitał SUP zostaje objęty w całości.
3. Państwa członkowskie nie określają żadnej wartości maksymalnej jedynego udziału.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby SUP nie podlegała przepisom, na mocy których od spółki wymaga się tworzenia ustawowego kapitału rezerwowego.

Państwa członkowskie umożliwiają spółkom tworzenie kapitału rezerwowego zgodnie z ich umową spółki.

5. Państwa członkowskie wymagają podawania wysokości kapitału subskrybowanego i wpłaconego na firmowym papierze listowym i formularzach zamówień zarówno w formie papierowej, jak i na innych nośnikach. Jeżeli dana spółka posiada stronę internetową, informacje te podaje się również na tej stronie.

Artykuł 17 **Wkład za udział**

1. Wkład za udział wpłaca się w całości w momencie rejestracji SUP.
2. W przypadku rejestracji online wpłaty wkładu dokonuje się na rachunek bankowy SUP. Późniejsze podwyższenie lub obniżenie kapitału zakładowego powinno być dopuszczalne, przynajmniej w formie wkładu pieniężnego i niepieniężnego.
3. W przypadku płatności gotówkowej państwo członkowskie rejestracji SUP akceptuje płatność dokonaną na rachunek bankowy w banku prowadzącym działalność w Unii jako dowód płatności lub podwyższenia kapitału zakładowego.

Artykuł 18 **Wypłata zysku**

1. Na podstawie zalecenia wydanego przez organ zarządzający SUP może dokonać wypłaty zysku na rzecz jedyne go wspólnika, pod warunkiem że jest ona zgodna z ust. 2 i 3.
2. SUP nie może dokonać wypłaty zysku na rzecz jedyne go wspólnika, jeżeli w ostatnim dniu ostatniego roku obrotowego wartość aktywów netto określona w rocznym sprawozdaniu finansowym SUP jest niższa – lub po dokonaniu takiej wypłaty byłaby niższa – od kwoty kapitału zakładowego powiększonej o ten kapitał rezerwow y, z którego zgodnie z umową spółki SUP nie można dokonać wypłaty zysku. Obliczenia dokonuje się na podstawie ostatniego przyjętego bilansu. Pod uwagę bierze się również wszelkie zmiany kapitału zakładowego lub części kapitału rezerwowego, z którego nie można dokonać wypłaty zysku, które nastąpiły po ostatnim dniu roku obrotowego.
3. SUP nie może dokonać wypłaty zysku na rzecz jedyne go wspólnika, jeżeli skutek takiej wypłaty SUP nie będzie w stanie spłacić swoich długów, które staną się wymagalne po wypłacie. Organ zarządzający musi oświadczyć na piśmie, że po dokładnym zbadaniu sytuacji i perspektyw SUP sformułował uzasadnioną opinię, że przez okres jednego roku od daty proponowanej wypłaty zysku SUP będzie w stanie terminowo spłacać swoje długi w ramach prowadzenia normalnej działalności („oświadczenie o wypłacalności”). Organ zarządzający musi podpisać oświadczenie o wypłacalności, a jedyny wspólnik musi otrzymać kopię oświadczenia na 15 dni przed podjęciem uchwały w sprawie wypłaty zysku.
4. Oświadczenie o wypłacalności podlega ujawnieniu. Jeżeli dana spółka posiada stronę internetową, informację taką podaje się również na tej stronie.
5. Każdy członek zarządu osobiście ponosi odpowiedzialność za zalecenie lub zarządzenie wypłaty zysku, jeżeli taki członek zarządu wiedział lub w świetle okoliczności powinien był wiedzieć, że taka wypłata zysku jest sprzeczna z

przepisami ust. 2 lub 3. To samo dotyczy jedynego wspólnika w odniesieniu do decyzji o wypłacie zysku, o której mowa w art. 21.

Artykuł 19

Odzyskanie bezprawnie dokonanej wypłaty zysku

Państwa członkowskie zapewniają, aby każda wypłata zysku dokonana z naruszeniem przepisów art. 18 ust. 2 lub 3 została zwrócona SUP, jeżeli zostanie ustalone, że jedyny wspólnik wiedział lub w świetle okoliczności powinien był wiedzieć, że taka wypłata jest sprzeczna z przepisami art. 18 ust. 2 lub 3.

Artykuł 20

Obniżenie kapitału zakładowego

Państwa członkowskie zapewniają, aby obniżenie kapitału zakładowego SUP, które faktycznie prowadzi do wypłaty zysku na rzecz jedynego wspólnika, było zgodne z przepisami art. 18 ust. 2 i 3.

Rozdział 7 Organizacja

Artykuł 21

Decyzje jedynego wspólnika

1. Decyzje jedynego wspólnika SUP są protokołowane na piśmie przez jedynego wspólnika. Rejestr podjętych decyzji przechowuje się przez co najmniej pięć lat.
2. Jedyny wspólnik podejmuje decyzje w sprawie:
 - a) zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego;
 - b) wypłaty zysku na rzecz wspólnika;
 - c) podwyższenia kapitału zakładowego;
 - d) obniżenia kapitału zakładowego;
 - e) powołania i odwołania członków zarządu;
 - f) ewentualnego wynagrodzenia członków zarządu, w tym w przypadku gdy jedyny wspólnik jest członkiem zarządu;
 - g) zmiany siedziby statutowej;
 - h) w stosownych przypadkach powołania i odwołania biegłego rewidenta;
 - i) przekształcenia SUP w inną formę spółki;
 - j) rozwiązania SUP;
 - k) wszelkich zmian umowy spółki.

Jedyny wspólnik nie może przekazać uprawnień do podejmowania decyzji, o których mowa w akapicie pierwszym, organowi zarządzającemu.

3. Jedyny wspólnik jest uprawniony do podejmowania decyzji bez zwoływania walnego zgromadzenia. Państwa członkowskie nie nakładają żadnych formalnych ograniczeń w odniesieniu do uprawnień jedynego wspólnika do podejmowania decyzji, w tym jeżeli chodzi o miejsce i czas podejmowania takich decyzji.

Artykuł 22
Zarządzanie

1. SUP jest zarządzana przez organ zarządzający składający się z co najmniej jednego członka zarządu.
2. Liczbę członków zarządu określa się w umowie spółki.
3. Organ zarządzający może wykonywać wszystkie uprawnienia SUP, których nie wykonuje jedyny wspólnik lub, w stosownych przypadkach, rada nadzorcza.
4. Członkami zarządu są osoby fizyczne lub, jeżeli jest to dopuszczalne zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, osoby prawne. Są oni powoływani na czas nieokreślony, chyba że decyzja jedynego wspólnika w sprawie ich powołania lub umowa spółki stanowią inaczej. Jedyny wspólnik może zostać członkiem zarządu.
5. Jedyny wspólnik może w dowolnym czasie odwołać członka zarządu w drodze decyzji. Po odwołaniu ze stanowiska członek zarządu niezwłocznie traci uprawnienia i kompetencje do pełnienia funkcji członka zarządu w imieniu SUP. Wszelkie inne prawa i obowiązki wynikające z mającego zastosowanie prawa krajowego pozostają nienaruszone.
6. Osoba fizyczna, która została uznana za niezdolną do pełnienia funkcji członka zarządu na mocy prawa albo orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej państwa członkowskiego rejestracji, nie może być powołana na stanowisko członka zarządu. Jeżeli członek zarządu został uznany za niezdolnego do pełnienia tej funkcji na mocy orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej wydanych w innym państwie członkowskim, które to orzeczenie lub która to decyzja pozostaje w mocy, orzeczenie takie lub decyzję taką należy ujawnić w trakcie rejestracji zgodnie z art. 13. Ze względów porządku publicznego państwo członkowskie może odmówić rejestracji spółki, jeżeli w innym państwie członkowskim toczy się postępowanie w sprawie uznania członka zarządu za niezdolnego do pełnienia tej funkcji.

Jeżeli do celów niniejszego ustępu konieczna jest współpraca administracyjna między państwami członkowskimi, stosują one rozporządzenie (UE) nr 1024/2012.
7. Każdą osobę udzielającą wskazówek lub wydającą polecenia, do których zwykle stosują się członkowie zarządu spółki, a która nie została formalnie powołana na stanowisko członka zarządu, uznaje się za członka zarządu w odniesieniu do wszystkich obowiązków, które spoczywają na członkach zarządu. Osoby nie uznaje się za członka zarządu wyłącznie na podstawie faktu, że organ zarządzający stosuje się do zaleceń sformułowanych przez taką osobę w ramach jej działalności zawodowej.

Artykuł 23
Polecenia udziałowca

1. Jedyny wspólnik ma prawo wydawać polecenia organowi zarządzającemu.
2. Polecenia wydane przez jedynego wspólnika nie są wiążące dla żadnego członka zarządu w zakresie, w jakim naruszają one umowę spółki lub mające zastosowanie prawo krajowe.

Artykuł 24

Uprawnienie do działania i zawierania umów w imieniu SUP

1. Organ zarządzający SUP, składający się z co najmniej jednego członka zarządu, jest uprawniony do reprezentowania SUP, w tym przy zawieraniu umów z osobami trzecimi oraz w trakcie postępowania sądowego.
2. Członkowie zarządu mogą reprezentować SUP indywidualnie, w tym przy zawieraniu umów z osobami trzecimi oraz w trakcie postępowania sądowego, chyba że umowa spółki przewiduje wspólną reprezentację. W przypadku ewentualnego sporu z osobami trzecimi nie można powoływać się na żadne inne ograniczenie uprawnień członków zarządu wynikające z umowy spółki, decyzje jednego wspólnika lub decyzje organu zarządzającego, nawet jeżeli ograniczenie takie zostało ujawnione. Czynności dokonywane przez organ zarządzający są wiążące dla SUP, nawet jeżeli nie wchodzą one w zakres przedmiotu działalności SUP.
3. Organ zarządzający może przekazać prawo do reprezentowania SUP w zakresie, w jakim jest to dozwolone w umowie spółki. Spoczywający na organie zarządzającym obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcia jakiegokolwiek podobnego postępowania w sprawie niewypłacalności nie podlega przeniesieniu.

Artykuł 25

Przekształcenie SUP w inną formę przewidzianą w prawie spółek

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich prawo krajowe zawierało wymóg rozwiązania lub przekształcenia SUP w inną formę spółki, jeżeli SUP przestaje spełniać wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Jeżeli SUP nie podejmie odpowiednich kroków celem przekształcenia się w inną formę przewidzianą w prawie spółek, właściwy organ posiada uprawnienia konieczne do rozwiązania SUP.
2. SUP może w dowolnym czasie podjąć decyzję o przekształceniu się w inną formę przewidzianą w prawie spółek zgodnie z procedurą określoną w mającym zastosowanie prawie krajowym.
3. SUP, która została przekształcona w inną formę przewidzianą w prawie spółek lub rozwiązana zgodnie z ust. 1 lub 2, zaprzestaje stosowania skrótu SUP.

Część 3

Przepisy końcowe

Artykuł 26

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 1 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 1 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 1 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 27

Procedura komitetowa

1. Komisję Europejską wspomaga komitet ds. prawa spółek. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 28

Kary

Państwa członkowskie określają kary nakładane w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić egzekwowanie tych kar. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 29

Uchylenie

1. Dyrektywa 2009/102/WE traci moc 24 miesiące i jeden dzień od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 30

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 1024/2012

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady [...] z dnia [...] r. w sprawie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością*: art. 14 i 22.

*Dz.U. L [...] z [...], s. [...].”

Artykuł 31

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [24 miesiące od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
2. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [24 miesiące od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy plus jeden dzień] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 32

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 33

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący